

**Ὁ Σωτήρ ὀφεισοφόρος
ξεφωνίζει διατόρως.**

Πρός σωτηρίαν ὀδηγῶ,
ἀλλ' ὄμως ἀναψα, παιδιά,
καὶ τώρα καίγομαι κι ἐγὼ
σάν πεδῖκο, σάν βελανιδιά.

Τὴν Γούνα τὴν λαοφιλή
ποιὸς τάχατε τὴν πυρπολεῖ;
Ποιὸς ἀναψε, μωρὲ παιδιά, κι ἔμένα τὸν Σωτήρα,
καὶ κάβο δὲν ἐπύρα;

Ἄπο βράκες ἀπειλοῦμαι
μὲς' στής τόσαις προκοπαῖς,
κι ἄμειλκτως πυρπολοῦμαι
δπως τῆς καμίνου παῖς.

Τώρα, φίλοι συμπολίται,
ἢ Γουνίτσα πυρπολεῖται.
Τώρα φλέγομαι κι ἐγὼ
σάν Ζειράχ κι Ἄβδευαγῶ.

Ποῦ γλωρῖς σάν πρῶτα;
τῆς Ἀντάντ ἢ νότα
μοῦδωσε' στ' αὐτιά.

Ἡ Σιλφίς ἐκείνη
μ' ἀναψε γιαγιάκι,
μ' ἀναψε φωτιά.

Κι' οἱ Σωτήρες ὄλοι
κι' οἱ ἔξυπνοὶ μαριόλοι
ἔπεσαν μὲ τούμπαις.

Μὲς' στής τόσαις ζέσταις
σεῖς οἱ πυροσβέσταις
τρέξετε μὲ τρούμπαις.

Πυρκαγιὰ μεγάλη,
τρέχουν Ἀγγλογάλλοι,
Σύμμαχοι, διαβόλοι.

Σβύστε μου τὴν λαύρα
πρίν γινοῦμε μαθρα
κάρβουνα κι ἄσβόλη.

**Μετ' ἄλλων κι ὁ Ρωμηὸς πονεῖ
γὰ τοῦ Μολφέ τα τὴν θανά.**

Τὸν κλαῖνε' στὴν Κεφαλλονιά, τὸν κλαῖνε κι ἔδῶ πέρα,
κι ἢ Μούσα, ποῦ θρηνεῖται κερὰ
μεγάλια φύτρα καὶ μικρά,
τὸν μῶμο τῆς τὸν κοιητὴ τὸν κλαῖει σάν μητέρα.